

естетике у оквиру теоријске филозофије, да би се на тим основама показала каснија нужност *Критике моћи суђења*, која једина има моћ да повеже *звездано небо изнад мене* и *морални закон у мени*. На тај начин се расветљава и разлог због којег би унутар сваке „Историје естетике“ поглавље о Канту морало да отпочне *Критиком чистог ума*. У њој се крије кључ могућности да естетика поврати власт над сфером разумевања чулности. Дефинисање *домена чулности* као суштинског проблема естетике јасно је већ у Баумгартеновом заснивању естетике као филозофске дисциплине. Не представља оно Кантов изум, али се тек у Кантовој филозофији показују кључни естетички проблеми који се не могу укалупити у строге границе између теоријске, практичке и поиетичке филозофије. Указивањем на комплексност естетичких сфера, Кант не претендује на рушење граница које су њима превазиђене. Напротив, он истиче слојевитост сваког од тих подручја, које треба да остане дефинисано и разграничено, али уз свест о томе да дефинисане разлике и границе не подразумевају „хируршке резове“ свих метода и дисциплина које се тим подручјима баве.

У Кантово време професура није имплицирала предавање властите филозофије, него се одвијала по уџбеницима реномираних филозофа. Држећи се тога универзитетског обичаја, Кант је држао наставу пратећи уџбенике Баумгартена и Г. Ф. Мајера, Волфовог ученика. Грлић сматра да Кант није детаљно познавао Баумгартенов текст. Други аутори, међутим, истичу бројне коментаре које Кант даје о Баумгартену у својим делима, као и белешке које оставља на својим примерцима Баумгартенових дела.

Додатни разлог због што се Кант опире појму *естетика* крије се у чињеници да је рационалистичка традиција тај термин доводила у везу са појмом *савршенства*. Он то не може да прихвати. Поред британских филозофа Хјума, Хачесона, Шафтсберија, Едисона, Берклија итд., на Канта утичу управо рационалисти, пре свега Лајбниц и Волф. Иако у спору Лајбница и Лока Кант без оклевања стаје на Лајбницову страну, његов систем се, према Кантовом мишљењу, распада у немогућности да се оно рационално примени на емпиријско – наиме, будуће *апериорне форме чулности*, простор и време, код Лајбница немају статус посебних сазнајних средстава, него остају на нивоу *нејасних представа*. Неки аутори сматрају да се већ у делу ”Снови једног видовњака” Кант потпуно „опрашта“ од рационалистичких филозофа: Лајбница, Волфа и Баумгартена. Ипак, тај разлаз не значи да ће Кант потпуно одбацити сва рационалистичка предубеђења из свог учења: напротив, он ће се дуго противити било